

VIKTORS AVOTIŅŠ

Skolotājam Marutai Pogulei

Kā tauta stāv pie dzejas,
cik tauta klusu stāv,
un iečukst bērnam: — Neej —
vispirms ies skolotājs.

Vispirms ies — ligo, ligo
pa tautasdziesmas balsi,
tad «mēness starus stīgo,»
līdz visi kopā ausis.

Aiz puķu jūras tālu,
kur saule sulas krāj —
jau jaunu jēgu šūpos
uz gaismu skolotājs.

Lai bērns, iz mātes modies,
jūt — skaistums stāv pār to,
un mūžam augstā dziesma
tam jānes tālāk dot.

Kad miglām sirmi mati
šai paaudzē pirms nakts,
tam jānes augstā dziesma,
jo nedrīkst zemē rakt.

Bet neba viens uz rokām
tas savai Tēvijai —
kad lauks ar tumsu noklāts,
viņš nočukst — skolotāj...

Un zāle salīgojas,
un izelš — ligo, ligo...
vien ej pa tautasdziesmu
un viņas vārdā — dzīvo...